

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.462 van 24 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat N. BEIRNAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

Bij het begin van het eerste Tsjetsjeense conflict vluchtte u vanuit Grozny naar Nesterovskaya (Ingushetië) waar u sindsdien verbleef en uw permanente propiska (registratie) had.

Op 7 juni 2004 vroeg u samen met uw echtgenote, X, voor het eerst asiel in België.

Op 24 juni 2004 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf, welke op 25 augustus 2004 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd.

In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u sporadisch uw broer (V.) en uw oom (A.), beiden actief bij het Tsjetsjeense verzet, te hebben geholpen door hen te bevoorraden met medicijnen.

Begin april 2004 werd u 's nachts thuis meegenomen door Russische militairen. U werd ongeveer een maand vastgehouden. U werd ondervraagd over uw oom en broer en u werd verdacht van rebellenactiviteiten. Na uw vrijlating bleek er een militaire convocatie voor u toegekomen te zijn. Aangezien u niet naar het Russisch leger wou, dook u sindsdien onder bij vrienden en kennissen. Ondertussen bleven de Russische autoriteiten u zoeken. Begin juni 2004 besloot u uiteindelijk het land te verlaten.

Op 22 september 2004 diende u een tweede asielaanvraag in.

Op 21 oktober 2004 nam de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw een beslissing van weigering van verblijf, welke op 1 december 2004 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd. Uw beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing werden bij arrest op 12 maart 2008 door de Raad van State verworpen.

Behoudens enkele nieuwe documenten ter ondersteuning van uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag, riep u bij u tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen in.

Op 23 december 2004 vroeg u voor de derde keer asiel in België.

Op 11 januari 2005 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Ook uw vierde asielaanvraag d.d. 26 april 2006 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 mei 2006 niet in overweging genomen.

Op 14 mei 2008 diende u een vijfde asielaanvraag in.

U stelt België sinds uw eerste asielaanvraag niet verlaten te hebben en bevestigt uw verklaringen afgelegd bij uw vorige asielaanvragen.

Aanvullend stelde u, als sunniet, in de Russische Federatie te vrezen dat u uw godsdienst niet in alle vrijheid zou kunnen beleven. U vreest een wahabiet te zullen worden genoemd.

In het kader van uw vijfde asielaanvraag legde u ook twee convocaties van de districtsrechtbank van Sunzhenski-district neer volgens dewelke u zich als aangeklaagde diende te melden op respectievelijk 23 maart 2006 en 19 april 2008 omwille van dienstweigering. U bent tevens in het bezit van een fax van een opsporingsbericht van het parket van het Sunzhenski-district d.d. 4 september 2004 volgens hetwelk u omwille van dienstweigering wordt gezocht. Verder legde u uw huwelijksakte voor, uitgereikt op 20 februari 2004 door de burgerlijke stand van Sunzhenski-district."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat u er in het kader van uw vijfde asielaanvraag niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen over uw problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst. In het kader van uw vijfde asielaanvraag heeft u geen elementen of documenten aangebracht die een ander licht zouden kunnen werpen op de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal.

Vooreerst bevestigde u bij uw vijfde asielaanvraag de door u bij uw vorige asielaanvragen afgelegde verklaringen (CGVS d.d. 15 oktober 2008, p.2).

Als nieuwe elementen legde u weliswaar twee convocaties neer, waarmee u wilt aantonen dat u nog steeds gezocht zou worden door de Russische autoriteiten omwille van uw dienstweigering en de problemen die u sindsdien kende.

Echter bij uw eerdere asielaanvragen werden uw verklaringen omtrent deze feiten tegenstrijdig en dus ongeloofwaardig bevonden.

Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van uw bewering nog steeds gezocht te worden door de Russische autoriteiten ernstig in het gedrang en kan aan de door u ter staving van uw problemen neergelegde documenten maar weinig bewijskracht worden toegekend. Een document dient immers, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Deze bevinding wordt nog extra kracht bijgezet door de volgende vaststellingen.

Over de convocatie volgens dewelke u op 23 maart 2006 voor de rechtbank diende te verschijnen beweerde u dat deze reeds eerder door uw schoonmoeder werd doorgefaxt (CGVS d.d. 15 oktober 2008, p. 4). Deze fax legde u bij uw vierde asielaanvraag neer op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit een vergelijking van beide documenten (origineel en fax) blijkt het evenwel om twee verschillende documenten te gaan. Vooreerst wijkt de lay-out van beide documenten van elkaar af en werden ze beide door een andere functionaris ondertekend.

Het is overigens uiterst bevreemdend dat u volgens beide convocaties opgeroepen wordt om op 23 maart 2006 om tien uur te verschijnen in dezelfde zaak - beide convocaties hebben het over dienstweigering en het nummer van de zaak is hetzelfde - terwijl het bij uw vijfde aanvraag neergelegde document afkomstig zou zijn van de districtsrechtbank van Sunzhenski-district en op de bij uw vierde aanvraag neergelegde fax vermeld wordt dat de oproeping uitgaat van het Hooggerechtshof van de Republiek Ingushetië.

In verband met deze laatste convocatie blijkt voorts dat, hoewel in de tekst tweemaal 'Hooggerechtshof van de Republiek Ingushetië' geschreven staat, deze convocatie de stempel van de districtsrechtbank van Sunzhenski-district draagt.

De voorgaande elementen ondermijnen op ernstige wijze de authenticiteit van de door u neergelegde gerechtelijke documenten die dateren van 2006 en kunnen de bij uw eerdere asielaanvragen vastgestelde ongeloofwaardigheid dan ook geenszins herstellen.

Gelet op het voorgaande komt tevens de bewijskracht van de convocatie d.d. 2008 en van de fax van het opsporingsbericht geheel op de helling te staan.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat in Ingushetië en Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

Wat betreft uw vrees als sunniet niet in alle vrijheid uw godsdienst te kunnen beleven, dient vastgesteld te worden dat deze vrees niet gestoeld is op enig objectief gegeven.

Zo heeft u persoonlijk geen concrete problemen gekend in de Russische Federatie omwille van uw godsdienst. In Nesterovskaya ging u, zoals in België, naar het vrijdagsgebed naar de moskee. Verder bad u thuis. U heeft uw geloof ook niet openlijk verkondigd. Met uitzondering van discussiëren met omwonenden heeft u verder geen problemen gehad. U heeft evenmin met de autoriteiten problemen gekend omwille van uw religie (CGVS d.d. 15 oktober 2008, p. 10 -11).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingushetië activiteiten is gaan ontplooiën.

Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft. De situatie in Ingushetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

De convocaties en het opsporingsbericht werden hierboven reeds besproken.

Uw huwelijksakte kan evenmin een ander licht werpen op het bovenstaande daar uw huwelijk op zich niet in vraag wordt gesteld. Het is echter wel opmerkelijk dat u beweert dat het een duplicaat betreft (CGVS d.d. 15 oktober 2008, p.5), terwijl deze akte geen stempel van "duplicaat" bezit. Over uw oorspronkelijk originele huwelijksakte verklaarde u bij uw vorige asielaanvragen dat u ze onderweg naar België zou zijn verloren samen met ondermeer uw Russisch paspoort (zie o.a. verklaringen CGVS d.d. 18 april 2004, eerste asielaanvraag, p. 1). Door nu een originele akte neer te leggen die volgens u een duplicaat zou zijn, wat evenwel niet door het document bevestigd wordt, komt de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u het oorspronkelijke origineel samen met uw andere documenten onderweg zou zijn kwijtgespeeld in het gedrang."

4. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 november 2008 een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting, en de formele motiveringsverplichting zoals vervat in de artikelen 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet op grondige wijze de redenen uiteenzet op basis waarvan hem de erkenning als vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Hij vervolgt dat hij nooit een behoorlijke gelegenheid heeft gehad om zijn zaak te verdedigen.

Hij stelt verder dat zijn asielaanvraag niet grondig werd onderzocht door de Commissaris-generaal en de bestreden beslissing volkomen onterecht is.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, verklaart verzoeker dat hij bij twee afzonderlijke documenten is opgeroepen voor de zitting van 23 maart 2006, met een verschillende lay-out en ondertekend door een verschillende functionaris. Hij vervolgt dat deze twee oproepingen voor de zitting van 23 maart 2006 een identieke stempel dragen, en het de oproeping voor de zitting van 19 april 2008 is die een andere stempel draagt, hetgeen niet verdacht is, aangezien deze convocatie van latere datum is. Hij stelt dat er dan ook geen reden is om te twijfelen aan de authenticiteit van deze oproepingen.

Daarnaast wijst verzoeker op zijn verklaring dat de Russische overheden bij hun inval bij hem thuis in april 2004 al de religieuze boeken hebben doorzocht. Hij stelt dat hieruit duidelijk kan worden afgeleid dat hij tevens wordt vervolgd wegens zijn religieuze overtuiging.

Hij verklaart ten slotte wat zijn huwelijksakte betreft, dat het aanbrengen van de stempel 'duplicaat' op dit document ongeveer duizend euro kost, en zijn schoonmoeder niet over deze financiële middelen beschikte. Hij stelt dat hij deze uitleg pas nu verschaft, aangezien hij pas naar aanleiding van zijn verhoor bij het Commissariaat-generaal deze opmerking kreeg, en dus pas na dit verhoor zijn echtgenote heeft gevraagd hieromtrent uitleg te vragen aan de bevoegde overheid.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, stelt verzoeker dat zijn asielrelaas aantoonst dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op het ondergaan van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Hij stelt dat de Commissaris-generaal bovendien tegenstrijdig is in de bestreden beslissing, aangezien hij verklaart dat bij de acties van de Russische autoriteiten slachtoffers vallen.

Hij stelt ten slotte dat een eventuele uitwijzing van zijn persoon naar de Russische Federatie, gelet op zijn asielrelaas, in strijd is met het EVRM.

5. De Raad merkt vooreerst op dat hij in het kader van huidig beroep geen uitspraak doet over een eventuele verwijderingsmaatregel; verzoekers verwijzing naar het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden is derhalve niet dienstig.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Verzoekers beweringen dat hij nooit een behoorlijke gelegenheid heeft gehad om zijn zaak te verdedigen en dat zijn asielaanvraag niet grondig werd onderzocht door de Commissaris-generaal, vinden dan ook geen steun in het administratief dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, werd derhalve niet geschonden.

De Raad stelt daarnaast vast dat de bestreden beslissing op nauwkeurige wijze aangeeft waarom van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Meer bepaald, omdat enerzijds verzoeker zich steunt op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd tijdens zijn vorige asielaanvragen, dat toen echter ongeloofwaardig werd verklaard, en hij geen elementen aanbrengt van aard het tegendeel te bewijzen, en omdat anderzijds verzoeker verklaart zijn godsdienst niet te kunnen belijden in de Russische Federatie, maar daartoe onvoldoende concrete elementen aanbrengt.

De formele motiveringsverplichting, zoals voorgeschreven door de artikelen 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, die als doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852), werd aldus niet geschonden in de bestreden beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich bij zijn vijfde en huidige asielaanvraag steunt op het asielrelaas door hem reeds aangevoerd bij zijn vorige vier asielaanvragen (zie verzoekschrift, p. 3).

Uit het administratief dossier blijkt dat dit asielrelaas reeds ongeloofwaardig werd bevonden in het kader van verzoekers eerste en tweede asielaanvraag. Het beroep bij de Raad van State tegen de beslissing inzake laatst vermelde aanvraag werd verworpen. Verzoekers derde en vierde asielaanvraag werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Deze gegevens in acht genomen, dient vastgesteld te worden dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas vaststaat, en dat de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt is tot een beoordeling van de elementen door verzoeker aangebracht in het kader van zijn vijfde en huidige asielaanvraag, en dus ook tot de vraag of deze elementen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn vijfde en huidige asielaanvraag twee convocaties, een fax van een opsporingsbericht, en een huwelijksakte, voorlegt, ter staving

van zijn asielrelaas. Verzoeker verklaart daarnaast dat hij in de Russische Federatie, als sunniet, niet vrij zijn godsdienst kan beleven. (zie verzoekschrift, p. 3).

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift dat hij bij middel van twee documenten werd opgeroepen om te verschijnen op 23 maart 2006 geen steun vindt in zijn verklaringen zoals opgetekend tijdens zijn verhoor van 15 oktober 2008.

Tijdens dit verhoor verklaarde verzoeker immers (zie verslag, p. 4) dat de door hem bijgebrachte convocaties om te verschijnen op 23 maart 2006 (zie administratief dossier, stuk 16, inventaris documenten voorgelegd door de asielzoeker, eerste document) hem reeds eerder werd gefaxt door zijn schoonmoeder en hij deze had voorgelegd tijdens zijn vierde asielaanvraag (zie administratief dossier, stuk 16).

Verzoeker verklaarde bijgevolg uitdrukkelijk dat het gaat om hetzelfde document, weliswaar in een andere vorm -faxkopie tegenover origineel-, en dus niet dat hij zou zijn opgeroepen bij middel van twee documenten.

De Raad stelt vast dat het, in tegenstelling tot hoger vermelde verklaring van verzoeker tijdens zijn verhoor van 15 oktober 2008, wel degelijk gaat om twee verschillende documenten.

De vaststelling dat verzoeker daar niet van op de hoogte is, noopt de Raad tot het oordeel dat beide convocaties geen garanties bieden op het vlak van de authenticiteit.

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch deze twee convocaties om te verschijnen op 23 maart 2006, noch de door verzoeker bijgebrachte oproeping om te verschijnen op 19 april 2008 (zie administratief dossier, stuk 16, inventaris documenten voorgelegd door de asielzoeker, tweede document) gedateerd zijn. Ook deze vaststelling, dwingt de Raad tot het oordeel dat deze convocaties geen garanties bieden op het vlak van de authenticiteit.

Ook aan het opsporingsbericht dat verzoeker voorlegt (zie administratief dossier, stuk 16, inventaris documenten voorgelegd door de asielzoeker, vierde document), kan de Raad geen bewijswaarde hechten, aangezien het een faxkopie betreft, en dergelijke documenten gemakkelijk te vervalsen zijn door knip- en plakwerk.

De huwelijksakte die verzoeker bijbrengt, afgezien van de discussie omtrent de aard van de akte –origineel of duplicaat-, kan uiteraard geen bewijs uitmaken van zijn asielrelaas.

In acht genomen wat voorafgaat, overtuigt verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag de Raad niet van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas reeds door hem aangevoerd tijdens zijn vorige aanvragen.

Deze vaststelling leidt ook tot het besluit dat ook geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat de Russische overheden bij hun inval bij hem thuis in april 2004, alle religieuze boeken hebben doorzocht.

De motivering in de bestreden beslissing dat *“Wat betreft uw vrees als sunniet niet in alle vrijheid uw godsdienst te kunnen beleven, dient vastgesteld te worden dat deze vrees niet gestoeld is op enig objectief gegeven.*

Zo heeft u persoonlijk geen concrete problemen gekend in de Russische Federatie omwille van uw godsdienst. In Nesterovskaya ging u, zoals in België, naar het vrijdagsgerechtigd naar de moskee. Verder bad u thuis. U heeft uw geloof ook niet openlijk verkondigd. Met uitzondering van discussiëren met omwonenden heeft u verder geen problemen gehad. U heeft evenmin met de autoriteiten problemen gekend omwille van uw religie (CGVS d.d. 15 oktober 2008, p. 10 -11).” vindt daarenboven steun in het administratief dossier. De Raad schaart zich achter deze motivering en maakt ze tot de zijne.

Dit alles in acht genomen, besloot de Commissaris-generaal aldus terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben bij terugkeer naar zijn thuisland.

Aangezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, kan het ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van voormelde wet.

Uit de informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (meer bepaald het document "Subject Related Briefing, Ingoesjetië, Veiligheidssituatie in Ingoesjetië", stuk 17 administratief dossier) blijkt tenslotte duidelijk dat er in Ingoesjetië geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de voormelde wet van 15 december 1980.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoeker dan ook niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 februari 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.